

Molí de Boixadors de baix

Sant Pere Sallavinera

Ubicació

Comarca:	Anoia
Lloc/Adreça:	Rovira del Trullàs
Emplaçament	ust abans d'arribar al Molí de Boixadors, el primer a l'esq., següent a l'esq. i el segon a l'esq.
Alçada:	619

Coordenades:

Latitud:	41.7627
Longitud:	1.58844
UTM Est (X):	382663
UTM Nord (Y):	4624392

Classificació

Número de fitxa	08189 - 74
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern Popular
Segle	XVIII
Any	1761
Estat de conservació	Dolent
Notes de conservació:	Ple de vegetació. Només es visible la porta d'accés
Protecció	Inexistent
Número inventari	IPAC 46020
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Difícil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	08188A004000310000FT
Fitxes associades:	

[Molí de Boixadors](#)

[Molí nou de Boixadors](#)

Descripció

Aquest edifici formava part del conjunt dels molins fariners de la família Bosch. Cada molí tenia una bassa d'aigua pròpia i aquest rebia l'aigua del molí de Boixadors de dalt. Actualment només es visible part de la porta d'accés a l'interior de l'edifici, atès que tot està cobert de vegetació. Es tracta d'una porta de llinda de pedra on hi ha gravat l'any 1761 i les inicials S M separades per una creu.

Observacions:

No s'ha pogut accedir a l'interior.

Història

Al segle XIV el baró Bernat de Boixadors, senyor jurisdiccional del castell de Boixadors, va establir un conveni amb el masover Joan Bosch, per la construcció de tres molins fariners, que haurien de funcionar com a molins baronials.

L'any 1553, segons Joan Baró, notari dels Prats de reis, el llaurador i moliner Joan Bosch, descendent homònim del mateix llinatge dels dos segles anteriors, adquirí de Galzeran de Foixà i de Boixadors la propietat d'un molí fariner, amb la seva casa, aigua, sèquia i les terres de les partides de les feixes del Molí i del Soler-Andreu. Les condicions consistien en moldre de franc pel senyor del castell i pels seus familiars sempre que hi hagués aigua suficient per regar una horta situada més amunt del molí, a més de pagar un cens anual de nou lliures barcelonines.

L'any 1627 la família Bosch, amb uns pactes acordats amb el senyor Foixà i de Boixadors, van poder rebaixar el cens a pagar de nou a tres lliures. En aquest moment, també hi hagué la concessió de l'explotació dels dos altres molins, amb el pagament d'un cens anual.

L'any 1849 sabem que els molins encara estaven en funcionament gràcies a les referències de Pascual Madoz.

Bibliografia

Inventari del Patrimoni Cultural Immoble de Catalunya. Patrimoni Arquitectònic del terme municipal de Sant Pere Sallavinera. Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. Generalitat de Catalunya.
RIBA GABARRÓ, J. (1995). Els Molins fariners de l'Anoia en els vessants del Llobregat i del Segre. Miscellanea Aqualatensia. Núm. 7. Igualada

